

Romanticism: In the End the Human Being Started to Understand His Dark Side

Abdulhamit GÜMÜŞLÜ¹ & Ayşenur YILMAZ²

Keywords

Romanticism,
aesthetic, poem,
idealism,
intuition.

Abstract

In this paper, it has been mentioned that as the key feature of the Romanticism; The idea of life and human actions has an aesthetic and creative character . In this context it has been claimed that ; the process which reveals the Romanticism stems from the idea of Enlightenment Movement and ironically this idea can not be defined as romantic even it was famous with strict rules . The idea which are presented as the basis of this theory , belongs to the German romantics who are under the influence of German idealism. After all, they were the inventors of these concepts ; Art is an aesthetic holistic creation and existence of philosophy depends on the art .

This study has achieved amazing results; when we consider the extant millennial time which starts with the enlightenment period when sophists began to questioning concept of God's existence out of it's usual norm and they assumed perception of God as a problem, tried to figure it out anyway, even in these times art and aesthetic had never taken at the center of life as much as during Romantic period. Moreover, it had never been so boldly claimed before the idea of world itself is an artificial aesthetic creation . The idea never highlighted this much; a human being should isolate himself from rational thinking in order to reveal creativeness.

And it may be said ; human stay out of rationalism time to time , but it never has been approached to the feeling and intuition as much as during Romantic period.

Romantizm: En Sonunda İnsan Anlaşılmaz Yanını Anlamaya Başlıyor

Anahtar

Kelimeler
Romantizm,
estetik, şiir,
sezgi, idealizm.

Özet

Bu çalışmada, romantizmin ana dokusu olan, hayatın ve insan eylemlerinin yaratıcı ve estetik bir karaktere sahip olduğu fikrinden bahsedilmiştir. Fakat buna aykırı olarak, Romantizmi ortaya çıkaran sürecin, hiç de romantik olmayan ve katı bir karaktere sahip olan aydınlanma düşüncesinden kaynaklandığı iddia edilmiştir. Bu düşünceye dayanak olarak sunulan fikirler, daha çok Alman idealizminin uzantısı olan Alman romantiklere aittir. Zira, sanatın bütünsel estetik bir yaratı olduğu ve felsefenin varlığının da gelecekte sanata bağlı olduğunu ortaya ilk koyan onlardı.

Söylemek gerekir ki; bu çalışma şaşırtıcı sonuçlara ulaşmıştır: Tanrı'yı

¹ Corresponding Author. Yrd. Doç. Dr., Erciyes Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, hgumuslu@erciyes.edu.tr

² Ayşenur YILMAZ

gökyüzünden indirip sorgulamaya başlayan ve kendisini sorun olarak ortaya koyup anlamaya yeltenen sofistlerin gerçekleştirdiği antik aydınlanmadan günümüze değin geçen bin yıla yakın zamanda, sanat ve estetik, hiç Romantizmdeki kadar hayatın merkezine yerleştirilmemişti. Dahası, dünyanın kendisinin sanatsal ve estetik bir yaratım olduğu düşüncesi hiç bu denli cesurca iddia edilmemişti. İnsanın, artık akıldan sıyrılması gereken yaratıcı potansiyele sahip bir varlık olduğu düşüncesi de hiç bu denli vurgulanmamıştı. Ve denilebilir ki; insan akıldan zaman zaman çok uzaklaşsa da, duyguya ve sezgiye hiç Romantizmdeki kadar yakınlaşmamıştı.

1. Romantizm

'Akıl düşünmenin önündeki en büyük engeldir.'

Martin Heidegger

Romantizm diğer 'sanat' akımlarıyla kıyaslandığında belki de genelleme yapılması en güç olanıdır. Zira onun bir sanat akımı olarak algılanması bile farklıdır. Çoğunlukla bir duygu halini belirtmekte kullanılır romantizm ve bütün sanat akımlarında yer almış gibi düşünülür. Romantizm Almanya'da şimdiye dek hiç olmayan bir şeyi; estetizmi felsefi olarak tek tek, tikel yapılar olarak değil, sanatı bütünlüklü bir felsefi kuram olarak ele alıp felsefenin ana konularından biri haline getirmiştir. *Wilhelm Windelband*'ın klasik kitabı olan *Felsefe Tarihi*'nden sonra 'estetik sorunlar ve estetik anlayışlar Alman felsefe tarihinde önemli hale gelmiştir. Daha da ötede; felsefede bu sorunlar tayin edici bir rol oynamaya başlamıştır. Bundan sonra estetik ilkeler felsefede ağırlık kazandı ve bilimsel düşüncenin motifleri, sanatsal vizyonun motifleriyle iç içe geçerek soyut düşünce alanında büyük şiirsel yaratımlar üretti' (*Wilhelm Windelband, A History of Philosophy, aktaran; Megill; Allan s.36*).

Oysa romantizm İngiltere'de salt sanatsal bir akım gibi algılanmış, Fransa'da ise Rousseau'dan ilham alan romantizm daha çok toplumsal uzlaşılara karşı bir protesto niteliğindedir- en azından *Victor Hugo*'ya kadar (Hugo'nun 1830'da oynanan *Hernani* adlı oyunu Fransa'daki Romantik estetizmin başlangıcı olarak kabul edilir).

Ülkeden ülkeye değişen bu farklı romantik biçimler bize genel bir romantizm yerine romantizmlerden bahsetme zorunluluğu getirir. Bu romantizmlerden yapılacak bir çıkarım da doğrudan *Heidegger*'in; '*Akıl düşünmenin önündeki en büyük engeldir*' biçimindeki ironik sözüne kapıları ardına kadar açar. Zira Romantizmin incelemeye değer ve ilgi çekici yanınında bu olduğunu söylemek mümkündür: aklın -*özellikle de aydınlanmacı aklın*- karşısına dikilen estetizm.

Bu estetizm, *Kant*'ın kategorize ettiği, hayatı politik ve estetik olarak ayıran yaklaşımına tepki gibidir. Zira romantik anlayış, aydınlanma aklıyla ulaşılmaya çalışılan hakikatin ve buna bağlı olarak geliştirilen analitik yöntemin yerine, şiirsel, kategorize edilmemiş bir anlayış koymaktadır. Yani *bilmek* yerine *sezmek* ya da *bilmek* yerine yaratmak. ama nasıl bir yaratı? Kaynağı kendini nesnel olarak ele vermeyen şiirsel bir yaratı. Anlayıştan uzak bir başına buyruklu, kesinlikten ziyade tasvir, bilmekten çok anlamak.

Aydınlanmacı düşüncenin ortaya koyduğu felsefe, aydınlanmacı aklı ve aydınlanma sürecini, aklın vardığı bir sonuç ya da aklın bir uygunluk noktası olarak ortaya koymuştur. Romantikler ise bunun bir geçiş süreci olduğunu söyleyip, bu kesinliğin karşısına yorumu koymayı tercih etmişlerdir. Bu düşünce daha sonra *Wilhelm Dilthey*'in geliştireceği ve tin bilimleri olarak ortaya konulacak olan yaklaşımın da temelini atmıştır: *Hermetik. Yorum Bilgisi* adıyla da anılan ve yine ilk öncülerini romantiklerin-Fichte, Schlegel, Schelling gibi isimlerin- oluşturacağı bir düşüncenin temeli böylece atılmış oldu.

Romantiklerden önce de *yaratıcı deha* fikri gelişmiş ve 'gerçek' sanat yapıtının ancak dehalar tarafından ortaya konabileceği düşüncesi bir hayli kabul görmüştür. Bu düşünce biçiminde 'yaratılan şey' den çok (yaratılan sanat eserinden çok) yaratan ya da yaratıcı deha ön plana çıkarılmaktadır. Ancak romantikler sanat sahnesine çıktıklarında, önce bu ikiliyi tersine çevirmişlerdir. Yani yaratıcı dehadan daha çok yaratılan şeyi, yaratılan yapıtı ortaya koyup vurgulamışlardır. Hatta bu düşünce daha ilerde 'felsefenin varlığının da aslında sanata bağlı olduğu düşüncesine kadar götürülmüştür' (*Ernst Behler, Nietzsche und die frühromantische schule, aktaran; Megill, Allan s.34-35*).

Romantik düşünürlerin, özellikle *Schlegel* ve çevresinin ortaya koyduğu sanatın kutsallaştırılması, kültürel zevksizliğe olan tavır, fragman ve aforizma türü söylemlere olan yakınlık, *Nietzsche*'nin 'gelecek miti' olarak ortaya çıkan anlayışla örtüşür. *Benjamin Bennet, Nietzsche*'nin mit anlayışını *Schiller*'in sanat anlayışının genişletilmesi olarak görür (a.g.e., s.35).

Fakat *Nietzsche*'nin romantiklere yaptığı bütün saldırılara karşın (ki *Bennett* bu saldırılarda *Nietzsche*'nin Alman romantikleri dışarda tuttuğunu iddia eder) gelecek miti konusunda *Schiller*'in fikirlerine yakınlaştığı bu anlayışta; sanatta mutlak geçerlilik ve zorunluluğa dair bir kavrayış; sanatı kendisinden daha yüce bir amaca hizmet etmeyen, insan varoluşunun gerçek yaratıcı merkezi olarak gören kavrayış vardır. *Bennett*'e göre *Nietzsche*'nin ileri götürdüğü düşünce budur.

Schelling benzer konularda başvuru kaynağı olmuş ve söylediği, yazdığı şeylerle hala bile tartışılır durumdadır. Örneğin; 'Sanat, felsefenin hem gerçek, hem de kalıcı tek organıdır. Felsefenin dışsal olarak temsil edemediği şeyi, her zaman ve sürekli yeni biçimler içinde ortaya koyar. Bu yüzden sanat, felsefeci için en yüksek yeri işgal eder. Çünkü sanat ona kutsalların kutsalını açar' (*F.W.J. von Schelling, Sistem des Transzendentalen Idealismus Werke, aktaran; Megill, Allan s.46*) söylemi, yine sanatı estetik olarak ortaya koyan ve felsefeye dâhil eden söylemlerden biridir.

Evet, '*Bilimler şiirde başlamıştır ve şiirde bitecektir*' (a.g.e., s.46).

Romantizmin, yaratıcı dehanın yerine, yaratının kendisini, yani sanat yapıtını öne çıkardığını yukarıda belirtmiştik. Zira sanat yapıtı, yaratılan bir şey olmasından ötürü, bu dünyada olmasına rağmen, içinde sanki bu dünyaya ait olmayan ya da bu dünyada alışık olmadığımız bir şeyler taşıyormuş hissi verir. Sanat yapıtının kutsallık imgesi buradan gelir. Bizi bir süreliğine de olsa Tanrı'nın dünyasına taşır ve bize Tanrı'nın evinin havasını solutur. Bu *Schelling*'in de ifade ettiği, *anlıksal sezginin* huzur verici, onarıcı birliği içinde huzura erme durumudur. Romantikler felsefi bir sistemin doruğa ulaştığını düşündükleri gibi, bu doruğun bir dönüş

biçimi aldığına da inanıyorlardı. 'Hayatımıza doğayla birlikte başlar, ondan ayrılır, en sonunda da tekrar ona geri döneriz. Yabancılaşmadan, manevi kriz yoluyla, kozmosla ve kendi imkânlarımızla yeniden bütünleşmeye geçeriz ve bu bütünleşme bizi kurtarır' (M.H. Abrams, *Natural Supernaturalism: Tradition and Revolution in Romantic Literature*, a.g.y s.49). Örneğin, Hölderlin'in *Hyperion*'unda, Goethe'nin *Faust*'unda, Novalis'in romanslarında bu döngüsel yolculuk fikrine rastlayabiliriz.

Romantikler, özellikle de Alman romantikleri, modern dünyanın, *Schiller*'in dikkat çektiği, düşünsel ve yaratıcı parçalanmasının-modern yabancılaşmanın-şiir sayesinde giderilebileceğini savunuyorlardı. Bu, temelde 'aydınlanmanın' yarattığı bir krizdi ve birleştirilmiş sanatta, kendisini son kertede şiirde biçimlendirecek olan felsefe ve edebiyatın birlikteliğinde aşılabilecek bir krizdi. Bu anlamıyla hemen bütün romantikler böyle bir gelecek düşü kurmuşlardır: ***Yaşama bir ruh verecek estetik bir devrim geleceği düşü.***

Bu düş, romantiklerin genel tarih anlayışlarının da ipuçlarını verir. Yani romantiklere özgü estetik tarih anlayışlarının ipuçlarını. Romantiklere göre, her felsefi etkinliğin dayandığı temel 'ben'dir. 'Ben' ise, karşısına koyduğu doğa gibi, karşısına koyduğu tarihi de, yine kendisinden kalkarak, ben'den yola çıkarak kavrar.

Ama bu tinsel davranış yalnızca bir kavrama değil, bir eylemdir de. Bu yüzden bizim tüm bilgi etkinliğimiz yaratıcı bir etkinliktir ve bu yüzden de estetik bir etkinliktir.

Romantiklere göre tarih anlayışı, 'tarih üzerine bir coşkulu şiir'dir (K.Löwith, *aktaran: Özlem, Doğan, Tarih Felsefesi*, s.99). Eğer tarihi anlamak istiyorsak, ona bir sanat eseriymişçesine; insanın bütün yaratıcı dehasını kullanarak yarattığı bir sanat eseriymişçesine bakmak gerekir. Tarihin anlaşılması da tıpkı yaratılması gibi yaratıcı bir deha gerektirir; estetik bir deha.

Romantik düşüncenin en genel karakteri, yaşamın kendisinin estetik bir şey olduğudur. Doğa nasıl tinin bilinçsiz yaratımıysa, yaşam da 'ben' in bilinçli yaratımıdır. Ve bu bilinçli estetik yaratım, yine bilinçli estetik bir yaratımla kavranacak ve ortaya konulacaktır. Özellikle *Schleiermacher* bu anlamıyla en belirgin romantik hermenetikçidir.

Romantik hermenetik, anlama nesnesinin, deşifre edilmiş ve kendi anlamı içinde kavranılacak olan metin olduğunu varsayar. Bir metinle her karşılaşma, tinin kendi kendisiyle karşılaşmasıdır. Her metin, önümüze üstesinden gelmesi gereken bir görev olarak konulmasıyla, bize yeterince yabancıdır; fakat bu metin bir yazı, tinsel bir ürün, yaşamaya ve tine ait bir şey olduğu görüldüğünde, bize akraba, bizden bir şeydir de. Bu; ben-sen ilişkisi içinde erişilebilir olan dehalar arası bir anlamaya dayanır. Eseri anlama, yorumcunun yazarla mutlak bir eşzamanlık içinde olmasını gerektirmez. Filolojik yaklaşımın zaferi belki de buradadır.

Evet, nihayi merhalede söylenebilecek birkaç söze ulaşmış durumdayız. Bu çalışmada, romantizmin ana dokusu olan, hayatın ve insan eylemlerinin yaratıcı ve estetik bir karaktere sahip olduğu fikrinden kısaca, ama bu satırların yazarına göre yeterince bahsedilmiştir.

Bu çerçevede, Romantizmi ortaya çıkaran sürecin, hiç de romantik olmayan ve katı bir karaktere sahip olan aydınlanma düşüncesinden kaynaklandığı iddia edilmiştir. Bu düşünceye dayanak olarak sunulanlar, daha çok Alman idealizminin uzantısı olan Alman romantikleri olmuştur. Zira sanatın bütünsel estetik bir yaratı olduğu ve felsefenin varlığının da gelecekte sanata bağlı olduğunu ilk ortaya koyan onlardı.

En nihayetinde de, İnsanın, bin yıllardır hakikatin, gerçeğin, idealize edilmiş bir yaşama ulaşma istenci peşinde koşmasının serüveni düşünüldüğünde, ortaya şaşırtıcı sonuçlar ortaya çıkmış oldu. Bu sonuçlar şunlardır:

Tanrı'yı gökyüzünden indirip sorgulamaya başlayan ve kendisini sorun olarak ortaya koyup anlamaya yeltenen sofistlerin gerçekleştirdiği antik aydınlanmadan günümüze değin geçen bin yıla yakın zamanda, sanat ve estetik hiç Romantizmdeki kadar hayatın merkezine yerleştirilmemişti.

Dahası, dünyanın kendisinin sanatsal ve estetik bir yaratım olduğu düşüncesi de hiç bu kadar cesurca iddia edilmemişti.

İnsanın, artık akıldan sıyrılması gereken yaratıcı potansiyele sahip bir varlık olduğu düşüncesi de hiç bu denli vurgulanmamıştı. İnsan akıldan zaman zaman çok uzaklaşsa da, duyguya ve sezgiye hiç bu kadar yakınlaşmamıştı.

Bundan böyle aklın şu ya da bu biçimine değil, akla tümünden veda edilmişti. Romantizmin bu yönü, tarihsel tazeliği ve potansiyel olarak sahip olduğu içerikleri tabi ki dikkat çekecekti. Bu heyecan içinde Heidegger tabi ki 'akıl düşünmenin önünde en büyük engeldir' diyecekti. İnsan tabi ki kendine tanrısal bir sıfat yükleyecekti. Bu kaçınılmazdı. Çünkü antik akrabaları onu gökyüzünden yere indirmişlerdi bir kere. **Artık Tanrı değil, insan olabilirdi, gökyüzüne yeniden yükselecek olan.** Her şey şiirle başlamıştı, şiirle bitmeliydi o halde. İnsan anlaşılabilir yanını anlamaya başlıyordu galiba.

Ne dersiniz çok mu romantik oldu?...

2. Romanticism

'Making itself intelligible is suicide for philosophy'

Martin Heidegger

If one try to compare Romanticism with other art movements; it is obvious that Romanticism is the most difficult one to make generalizations. Romanticism is often used to indicate a state of feeling and considered as it involved in all art movements. In Germany, Romanticism broke a new ground and didn't assess the aestheticism as it is kind of particular formation and treated the aestheticism as it is a holistic philosophical concept, so it has become the one of the main topics of philosophy. After the *Wilhelm Windelband's* book *History of Philosophy*, which known as a classic, 'sense of aesthetic' and aesthetic problems became important issues in German history of philosophy. There's more than that, these issues became one of the determinants of philosophy".

(Wilhelm Windelband, A History of Philosophy, as cited in ; McGill; Allan p.36).

While reception of Romanticism was just an art movement in England, in France it has been inspired by Rousseau and it was more like a protest against to the social conventions – it was like that at least until *Victor Hugo* (Hugo's famous play *Hernani* considered as the beginning of romantic aestheticism in France.)

These different Romanticism variations from country to country, bring us talk of multiple reception of Romanticism rather than a general one . One of the inferences from these multiple Romanticism concepts, make us thinking the famous quote of *Heidegger*; “*Making itself intelligible is suicide for philosophy*”. Then it is possible to say this idea makes Romanticism worth to consider and exciting; Aesthetizm which stand against to the rational thinking ,specially against to the enlightened kind of thinking .

This kind of aesthetizm can be defined as a reaction against to the *Kantz's* approach which separate life into two parts ; political and aesthetical. Romantic understanding put poetic and uncategorized kind of undertanding to the center instead of a reality which reached by enlightened thinking and analytic thinking method following this . So we should say as the motto of Romanticism; *intuiting* rather than *knowing* or creating instead of knowing . But what kind of creation ? A poetic creation which tries to hide it's sources. We can verbalize it with these words; an independence which is far away from comprehension , figuration rather than accuracy, understanding instead of currently knowing.

Philosophy which is revealed by enlightened mind suggest that; enlightened mind and process of enlightening is a result of rational mind or it is the peak point of rational mind. However, Romantics coming up with a different idea; they think this philosophy is a kind of transition period and it is better to put open-ended interpretation instead of solid expressions . Later on, this approach also named as *geisteswissenschaften* which is developed by *Wilhelm Dilthey* and laid the foundations of a new approach to the philosophy; *Hermeneutic*. So basis of a new way of thinking laid on during this period and it's first precursors were famous Romantics like; *Fichte*, *Schlegel* and *Schelling*.

Concept of *creative intelligence* advanced before Romantics and it is has been accepted that; ‘real’ work of art only could revealed by creative intelligence. In this way of thinking, creative intelligence has been brought into prominence rather than created work of art. But when Romantics become significant in the world of art, first thing they do is making existence of art’ (*Ernst Behler, Nietzsche und die frühromantische schule, as cited in; Megill, Allan p.34-35*).

An inversion between that dual; ‘*creative intelligence*’ and ‘*work of art*’ . Even that way of thinking ,later on turned into a new form of thinking; ‘ Existence of philosophy depends on existence of art ’. (*Ernst Behler, Nietzsche und die frühromantische schule, as cited in; Megill, Allan p.34-35*).

Sacralization of art revealed by Romantic philosophers (specially by *Schlegel* and environment), in addition to this attitude to the cultural philistinism, closeness to the fragmentism and kind of expressions like aphorism coincides with the *Nietzche's* ‘philosophy of future’. *Benjamin Bennnett* suggests that *Nietzche's* philosophy of future is extended version of *Schiller's* understanding of art.

Although *Nietzche* suggested some opinions against to Romantics, he came closer to an approach which is nearly same *Schiller's* ideas about philosophy of future.

This concept put forwards some ideas about art; Absolut validity of art and an understanding regarding the obligation brings with a new radical idea of art which defines it as a thing which doesn't serve a higher purpose than itself and put art to the center of human existence , according to the *Bennet* this is the idea which *Nietzsche* has developed.

Schelling became a kind of reference guide for similar issues and he is still a matter of debate because of what he thinks and tells about this issue. For example; "Art is the only part of the philisophy which is not only real but also permanent. Philosophy is not capable of represent everything externally, but art can reveal them in new forms. Therefore, art has the top level for philosopher. Because it reveals blessed one of all the blessed. "From this expression we can draw the following inference; art is an aesthetic formation and *Schelling* attach art to philosophy in this way".

Yes, "All the sciences starts with poem and ends with poem" (Ibid, p.46).

As stated above, Romanticism put forward the work of art instead of creative intelligence. Although any work of art exists in the real world because of being a solid created thing, when we look at the work of art we have feeling of it includes something strange which doesn't belong this world. Sacred icon of work of art coming from this idea. Work of art carries us world of God and gives us an oppurtunity to experience how could it be if we were in the God's house. This is situation which also *Schelling* express; a situation of finding peace in the peaceful reparative union of *intellectual intuition* . Romantics believe in that philosophical system get downs to a fine art as much as they believe in this peak should get a form of return. "We all start our life with the nature, then we want to seperate from it and finally we turn back to nature. We can begin reintegration through alienating, moral crisis, universe and our own means and this reintegration saves us" (*M.H. Abrams, Natural Supernaturalism: Tradition and Revolution in Romantic Literature, op.cit. p.49*).

German Romantics, suggest that intellectual and creative fallingapart, in other words modern alienation issues are able to resolved only through poetry. At the first place , this is basically a crisis caused by enlightenment movement and this crisis can be solved through the balanced combination of literature and philosophy which shape themselves in poetry. In this context almost all Romantics dream about the same future; *An aesthetic revolution dream which will live in a spirit of future falls*.

This dream give us clues about the general history understanding of Romantics, so we can see the keyfacts from unique Romantic aesthetic understanding of history. According comprehending but also an action. According to the Romantics, concept of history can be defined as; 'an enthusiastic poem on history ' to the Romantics, every philosophical activity stands on the basis of 'ego'. 'Ego ' is, as he put itself against to the nature, the history on the counter, starts up to understand world a beginning point and that beginning point is himself.

But this spiritual behaviour is not just (*K.Löwith, as cited in: Özlem Doğan, Philosophy of History, p.99*) If we want to understand history, we should look at it as it was work of art which created by using all the creative genius of man.

Understanding of history, as same as the creation of history, both of them requires an aesthetich and creative genius. Most general characteristic of Romanticism is;

accepting life as it is like an aesthetic entity. We can paralyze it to; how nature is the unconscious form of spirituality, as same life is the conscious form of 'ego' . This conscious aesthetic creation will be figured out by an aesthetic concept again and it will be revealed by this kind of understanding again. In this context, especially *Schleiermacher* is the most significant Romantic and hermeneutic philosopher.

Romantic hermeneutic understanding suggests that; understanding object is the text which will be figured out in its own meaning. According to the Romantics, every time people encounter with a text is same thing; the spirit is the encounter with itself. Every literary text is very strange from us when they are on our desks; they are like the duties we have to figure out but these texts turn into something very close to us like a relative when we try to look it at from another angle and see them like a product of life, a part of spirit. It relies on an understanding which placed in 'I-You' relationship and an accessible point between genius. Understanding the work does not require an absolute isochronism author and commentator. The victory of the philological approach is perhaps here.

Finally we are capable to mention this study's conclusion with these words; In this paper, it has been mentioned that as the key feature of the Romanticism; The idea of life and human actions has an aesthetic and creative character.

In this context it has been claimed that; the process which reveals the Romanticism stems from the idea of Enlightenment Movement and ironically this idea can not be defined as romantic even it was famous with strict rules. The idea which are presented as the basis of this theory, belongs to the German romantics who are under the influence of German idealism. After all, they were the inventors of these concepts; Art is an aesthetic holistic creation and existence of philosophy depends on the art.

Ultimately, there are surprising results revealed when we consider about adventure of human being from centuries, as he runs after the reality and an idealized life style, these results are inevitably;

When we consider the extant millennial time which starts with the enlightenment period when sophists began to question the concept of God's existence out of its usual norm and they assumed perception of God as a problem, tried to figure it out anyway, even in these times art and aesthetic had never taken at the center of life as much as during Romantic period.

Moreover, it had never been so boldly claimed before the idea of world itself is an artificial aesthetic creation.

The idea never highlighted this much; a human being should isolate himself from rational thinking in order to reveal creativeness. And it may be said; human stay out of rationalism hubristic acts and choose divine attributes for themselves, it was inevitable. Time to time, but it never has been approached to the feeling and intuition as much as during Romantic period.

From this time forth; it is not about saying goodbye to some forms of mind but mind has been completely farewell. This aspect of Romance and its content, its historical freshness and potential of course was remarkable . In this excitement it is too normal to Heidegger would say; *"Making itself intelligible is suicide for philosophy"* . Of course people do some Because God's antique relatives broke a new ground and started to questioning him out of his usual norms. *Anymore it's not God but Human who will*

ascend to the sky . Everything has began with the peotry so everything should end with the poetry also . At the end, maybe human being started to undertand his dark side .

What would you say, is it too Romantic ?

Kaynakça/Bibliography

Bauman, Zygmunt (1978), *Hermeneutics and Social Science* , (London: Routledge)

Hühnerfeld, P., Heidegger (1994) . *Bir Filozof Bir Alman* , (Ankara: Gündoğan Yayınları)

Pöggeler, Allemanni (1994), *Heidegger Üzerine İki Yazı*, (Ankara: Gündoğan Yayınları)

Özlem, Doğan. (1996), *Tarih Felsefesi*, (İstanbul: Anahtar Kitaplar Yayınevi)

Özlem, Doğan. (1996), *Metinlerle Hermeneutik Dersleri*, (İstanbul: İnkılap Kitabevi)

Megill, Alan . (1998), *Aşırılığın Peygamberleri*, (Ankara: Bilim ve Sanat Yayınları)

© Copyright of Journal of Current Researches on Social Science is the property of Strategic Research Academy and its content may not be copied or emailed to multiple sites or posted to a listserv without the copyright holder's express written permission. However, users may print, download, or email articles for individual use.